

Evanjelium podľa Jána, kap. 20, 19 – 29

Keď nastal večer toho dňa – prvého dňa po sobote – a tam, kde pobudli učeníci, boli dvere pevne zatvorené zo strachu pred Židmi, prišiel Ježiš, vstúpil medzi nich a povedal: „Mier buď s vami.“ A keď to povedal, ukázal im ruky a bok. Učeníci boli nesmierne potešení, ako uvideli Pána. A znova im povedal: „Mier buď s vami. Ako mňa poslal Otec, tak teraz ja posielam vás.“ Po tých slovách na nich dýchol a povedal im: „Prijmite Ducha Svätého. Kedykoľvek odpustíte niekomu hriechy, majú mu byť odpustené, a kedykoľvek ich niekomu ponecháte, majú mu byť ponechané.“

Tomáš, jeden z Dvanástich, ktorý bol nazvaný Dvojča, nebol s nimi, keď Ježiš prišiel. Ostatní učeníci mu povedali: „Videli sme Pána.“ On im však odpovedal: „Kým neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a kým sa ich nedotknem svojimi prstami a nevložím svoju ruku do rany v jeho boku, neuverím.“

O osem dní boli jeho učeníci opäť zhromaždení vnútri domu a Tomáš bol s nimi. Opäť prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, vstúpil medzi nich a povedal: „Mier buď s vami.“ Potom povedal Tomášovi: „Pozdvihni svoj prst: hľa, moje ruky, a pozdvihni svoju ruku a dotkni sa môjho boku. Premôž nevieru, ale kiež vo svojom srdci nájdeš vieru.“ Tomáš mu odpovedal: „Môj Pán a môj Boh.“ Ježiš mu povedal: „Ty si uveril, pretože si ma zrel? Blahoslavení tí, čo v srdci nájdú vieru, aj keď ešte nezrú.“

Milí priatelia,

prečo ukázal Zmŕtvychvstalý učeníkom svoje rany? A prečo sa ich chcel Tomáš za každú cenu dotknúť, aby mohol veriť, že Kristus žije? My rany väčšinou nepocitujeme ako niečo pekné, ale skôr ako niečo škaredé. Je však zaujímavé, ako starí maliari Kristove rany namalovali: občas ako kvety, občas tak, že priamo vyžarujú svetlo. Ich pohľad je potešujúci. Zdá sa, že sa rany v hrobe premenili na niečo iné než to, čím boli predtým.

Zo svojho života máme skúsenosť, že rany môžu mať veľký význam. Môžu to byť skutočné rany po nehode či inom ochorení, môžu to byť aj rôzne duševné rany. Sme naraz nútení sa zastaviť, máme bolesti, sme slabí. Cítíme sa, ako keby sme boli v kukle. Väčšinou tento stav trvá dlhšiu dobu, ale keď odíde, naraz sa cítime inak. Nielen, že sa možno cítime sviežejšie a podnikavejšie, ale rana samotná sa premenila. Cez ňu vidíme niečo, čo predtým pre nás neexistovalo. Rana sa stala zmyslom. Bolesť sa

premenila na radosť. Aj my sami sme iní, premenení. V spätnom pohľade sa rana ukazuje ako dar, dar života, dar osudu, ktorý už nechceme postrádať.

Kristus vzal na seba osud ľudstva. Žil ako človek na Zemi, ktorý pozná všetky jeho zranenia, ale ich všetky premenil na zmysly. Cez tieto zmysly on vidí ľudí v ich utrpení, ale vidí aj, prečo a na čo majú trpieť. Vidí, kam utrpenie má viesť, a chce ľuďom dávať silu, aby utrpenie mohli premeniť na hlbšie pochopenie seba, života aj sveta. Tak sa pre nás stal Kristus zmyslom Zeme, cez ktorý môžeme vnímať svoj život a celú Zem novo a inak. Keď on učeníkom ukázal svoje rany, tušili ich premenu, a Tomáš túto premenu zhlboka prežil. Bolesť sa pre nich premenila na radosť.

Evanjelium nám rozpráva o Kristovom živote na Zemi. Evanjelisti ho však „odpočúvali“ zo sveta za smrťou, a tak majú všetky udalosti evanjelia nádych premenených rán, kde môžeme cítiť, ako sa bolesť naozaj stala radosťou. Vo chvíli, keď počúvame alebo čítame evanjelium, sa môžeme cítiť ako v kukle. Začína v nás pôsobiť premieňajúca sila Kristových rán a vychádzame z kukly ako iný človek, ako duša, ktorá sa na chvíľu v duchovnom svetle pohybuje staby včela. Pozbiera nektár a peľ na budúci med. Nech nám tento med nechýba, keď môžeme opäť naplno vstúpiť do vonkajšieho života.

Áno, staň sa tak.